

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 martie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Telenești din 07 septembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017, declarat de către avocatul Guțu Teodor în numele inculpatului

Mîrzenco Nicolae XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în
XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 17.07.2017 - 07.09.2017;
2. Instanța de apel: 06.10.2017 - 28.11.2017;
3. Instanța de recurs: 09.02.2018 - 14.03.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Telenești din 07 septembrie 2017, Mîrzenco Nicolae a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(5) Cod penal la 5 ani închisoare.

S-a dispus încasarea din contul lui Mîrzenco Nicolae în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 141 lei.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Mîrzenco Nicolae, la 26 iunie 2017, în perioada cuprinsă de orele 08.00-12.00, intenționat, având scopul de profit, a pătruns în gospodăria lui Railean Eleonora din XXXXX, unde spărgând sticla de la un geam al casei de locuit a pătruns în locuință și din dormitor a sustras pe ascuns bani în numerar în sumă de 120000 lei, 10225 dolari și 1020 euro, în total 328514 lei, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul N.Stegărescu în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui N.Mîrzenco să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, invocând că instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.75 Cod penal; - nu a ținut cont că inculpatul și-a recunoscut vina și se căiește sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei penale în procedură simplificată, a reparat prejudiciul material cauzat și este de acord să repare prejudiciul moral în mărimea solicitată, nu are antecedente penale și anterior nu a mai fost atras la răspundere penală, are un copil minor la întreținere și este unicul întreținător al familiei; - circumstanțele descrise întrunesc toate condițiile pentru aplicarea față de inculpat a prevederilor art.90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017, apelul declarat de către avocatul N.Stegărescu în numele inculpatului a fost admis, casată sentința, inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin.(2) Cod de procedură penală, în partea cheltuielilor de judecată, rejudecată cauza în această parte și pronunțată o nouă hotărâre, prin care a respins solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare în mărime de 141 lei, ca nefondată. În rest, prevederile sentinței au fost menținute.

În motivarea soluției instanța de apel a reținut că sentința a fost contestată doar în partea stabilirii pedepsei penale.

Astfel, instanța a indicat că, contrar celor afirmate de avocat, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art.7, 61 și 75 Cod penal, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor grave, de persoana inculpatului, care se caracterizează negativ la locul de trai, că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și corect a conchis că realizarea scopului pedepsei penale va fi posibilă doar prin executarea reală a pedepsei penale aplicate.

Complementar, instanța de apel a precizat că suspendarea condiționată a executării pedepsei penale nu este o altă categorie de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața ei, iar în speță, având în vedere personalitatea inculpatului, precum și că lipsesc circumstanțe atenuante sau excepționale, aplicarea față de inculpat a prevederilor art.90 Cod penal, nu este oportună.

Pe de altă parte, instanța de apel a considerat neîntemeiată concluzia primei instanțe de a încasa din contul inculpatului cheltuielile judiciare, care au fost efectuate în cadrul urmăririi penale pentru acumularea probatoriului necesar, or, în virtutea prevederilor art.100 alin.(2) Cod de procedură penală, sarcina probațiunii este pusă în seama organului de urmărire penală. Consecvent, prevederile art.227-229 Cod de procedură penală, nu prevăd expres că respectivele cheltuieli urmează a fi încasate din contul inculpatului.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul T.Guțu în numele inculpatului care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, pe motiv că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; - instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.75 Cod penal; - nu a ținut cont că inculpatul și-a recunoscut vina și se căiește sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei penale în procedură simplificată, a reparat prejudiciul material cauzat, provine dintr-o familie social-vulnerabilă și are un copil minor la întreținere, concubina acestuia are grave probleme de sănătate, este unicul întreținător al familiei, nu are antecedente penale și anterior nu a mai fost atras la răspundere penală; - circumstanțele descrise întrunesc toate condițiile pentru aplicarea față de inculpat a prevederilor art.90 Cod penal.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursurilor ordinare, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale

Analizând temeiul dat în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

Concomitent, Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor acestuia, și critică hotărârea instanței de apel numai referitor la pedeapsa aplicată.

Instanța de recurs consideră că motivele invocate de recurent la acest capitol sunt lipsite de temei legal.

Astfel, Colegiul penal relevă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Subsecvent celor expuse, instanța de recurs reține că, instanțele de fond au dat deplină eficiență prevederilor art.7, 61 și 75 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor grave, de persoana inculpatului, care se caracterizează negativ la locul de trai, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului și corect au conchis că corijarea acestuia poate avea loc doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate, iar aplicarea art.90 Cod penal, nu va duce la atingerea scopului sus-menționat.

În context, Colegiul penal reține că recurentul invocă, precum că la stabilirea pedepsei, instanța de apel nu a ținut cont de circumstanțele atenuante prezente în cauză enumerate supra și eronat a respins solicitarea de a fi aplicat față de acesta dispozițiile art.90 Cod penal.

În acest sens, Colegiul menționează că, reieșind din textul hotărârilor judecătorești pronunțate anterior acestei decizii, contrar celor afirmate de recurent, circumstanțele atenuante la care se face referire, au fost luate în considerare de instanță la numirea pedepsei și astfel argumentele invocate de către recurent nu pot fi acceptate pentru casarea hotărârii judecătorești.

Totodată, Colegiul penal relevă că, legiuitorul acordă dreptul instanței, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, de a decide de la caz la caz, posibilitatea aplicării pedepsei vinovatului cu suspendarea condiționată a executării ei și nicidecum nu o obligă în acest sens. În speță, rezultă că instanțele de fond, reieșind din

circumstanțele sus menționate, a considerat rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită, motivându-și soluția adoptată, indicând din care motive au ajuns la concluzia potrivit căreia, corijarea și reeducarea acestuia este posibilă doar cu aplicarea pedepsei închisorii reale. Astfel că, atât prima instanță, cât și cea de apel, și-au motivat soluția referitor la iraționalitatea numirii pedepsei inculpatului cu suspendarea executării ei pe o perioadă de probațiune.

În concluzie, Colegiul penal constată că, la stabilirea pedepsei lui N.Mîrzenco, instanța de apel a dat deplină eficiență împrejurărilor cauzei, considerând că acestuia i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă, în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, pedeapsa fiind individualizată conform prevederilor legale.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde atât fondul apelului declarat de către avocatul N.Stegărescu în numele inculpatului, cât și temeiurile de fapt și de drept care au fost puse la baza ei, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Deci, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiurile invocate de către avocatul T.Guțu în numele inculpatului nu sunt acceptabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Guțu Teodor în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui Mîrzenco Nicolae, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 aprilie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu